

Minister yderligere styrkede sit Standpunkt i den Henseende derved, at han søgte sig i fuld Overensstemmelse saavel med familige tidligere Krigsministre, der havde foretaget Revisionsforslag, som med Landstinget, der ved enhver Leilighed har hævdet 30 Batailloner som det Mindste, vi bør have, og, som det vil erindres, ogsaa engang, da der var fremkommet Forslag om at nedsætte Antallet til 28, fordrede, at dette Antal skulde forøges til 30. — Nu har iøvrigt det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds sagt, at da vi for Diebliffet kun havde 20 Batailloner, var det nok at blive staaende derved. I denne Henseende vil jeg gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at han paa dette Punkt befinder sig i en Feiltagelse. Vi have ganske vist kun 20 Liniebatailloner, men dertil 10 Reserwebatailloner. Det er imidlertid kun en Navneforskel for at betegne, at de første Batailloner skulle forsynes med ugent og de andre med ældre Mandstabs. Men naar det ærede Medlem vil gennemlæse de Forhandlinger, der gik forud for Hærløven af 1867, saa vil han se, at det var en udtrykelig Forudsætning, og at det bestemt blev hævdet fra Rigsdagens Side, at alle disse 30 Batailloner skulde staa fuldstændig ens i Retning af Kampdygtighed og Kampberedskab (Holstein-Leoborg: Det gjøre de ikke.). Ja, naar de ikke gjøre det, saa ligger det i Tidernes Ågunk, og saa er det Rigsdagens Skyld, fordi den ikke i syv Åar har villet behandle Hærløven og faae Feilene fjernede. Seg skal, for at ikke dette Spørgsmaal skal komme op senere, strax tillade mig endnu at omtale et enkelt Punkt. Der vil maasse være En eller Anden, som tror, at, naar jeg saa stærkt har hævdet Antallet af de taktiske Afdelingers Nødvendighed, kunde man komme ud over dette paa en noget anden Maade, ved at forøge de enkelte taktiske Afdelingers Størrelse, at man f. Ex. kunde sige, at man kunde have 24 Batailloner à 1000 Mand ligesaagodt som 30 Batailloner à 800 Mand, thi det giver jo tilsammen 24,000 Mand. Forsaavidt Nogen skulde have en saadan Tro, vil jeg kun udtale, at efter min Opfattelse er dette en forvartet Feiltagelse. Noget Saadant kunde maasse være rigtigt, naar der var Tale om udelukkende Anvendelse i Fæstningskrig, men aldrig i Feltkrig, thi vel tæller Antallet af Bevæbningerne og har sin store Betydning paa det enkelte Sted, men med Hensyn til Kampen som Helhed, med Hensyn til Kampens Udfald spiller Antallet af de taktiske Afdelinger Hovedrollen. De Afdelinger, som engang ere bragte i Åden, ere gaaede ud af de overordnede Føretes Daand; naar det kommer an paa at hindre omgaaende Bevægelser, eller at imødegaa pludselige Stød fra Fjendens Side, eller endelig at have den sidste Reserve disponibel til Kampens Afgjørelse, da er det, at Antallet af de selvstændige, taktiske Afdelinger bliver det Afgjørende. De Herrer have

jo ogsaa erkjendt, at der er Mangler tilføede ved den nuværende Hærløv, de have erkjendt det Onskelige i at faae dem snarlig afhjulpne, de have erkjendt, at der ved det af den høitærede Krigsminister forelagte Forslag vil findes Lettelser for Befolkningen, og de have ønsket, at der ved denne Sags Behandling skulde ske de finansielle Hensyn fornøden Fyldest. Men naar jeg ser dette, forstaaer jeg dog ikke det Resultat, de Herrer komme til. Hvad er det, de Herrer foreslaa? Ja, de foreslaa en Bevilling, der er 600,000 Kr. under den nuværende Hærløvsudgift, medens den høitærede Krigsminister forlanger 1,000,000 Kr. over. Kan det nu antages sandsynligt, at den høitærede Krigsminister vil kunne modtage et saadant Forslag? Hvad er de Herrer's Forslag, naar jeg ser paa det militært? Ja, saa er det nominelt en Revision af Hærløven, men faktisk, dersom det bliver vedtaget, en Reduktion af Hæren. Hvad vil f. Ex. Følgen af deres Forslag være for Officererne af Fodfolket? Det vil være, at 10 maa Oberster afskediges, at 40 Kapitainer skulle afskediges, og at 41 Premierlieutenanter skulle gaa samme Vej. De opstille altsaa Forslag, der gaa ud paa, at 91 Officerer af Fodfolket skulle afskediges, og den ærede Minister forlanger en Forøgelse af 56. Ero de da ikke, at den ærede Minister vil finde, at de give ham en Sten for et Brød, og at de Forslag, her er Tale om, at Rigsdagen skulde vedtage, vil det være fuldstændig umuligt ikke alene for den høitærede Krigsminister men for enhver Krigsminister og for enhver Regjering at modtage. Men hvad bliver saa Følgen? De Mangler, de ønskede at afhjælpe, blive ikke afhjulpne; de personlige Lettelser, de ønskede skulde blive Befolkningen til Del, komme heller ikke, og hvor blive Besparelserne? De komme endnu mindre, thi vi blive staaende ved den gamle Hærløv, og Pengene gives ud med fuld Anerkjendelse ogsaa fra de Herrer's Side af, at de ikke kunne give fuldt Udbytte, før Manglerne ere rettede. Vilde de Herrer naae deres Maal, synes det mig naturligt saa hurtigt som muligt at nærme sig til, at der kunde komme Enighed mellem den ærede Regjering og begge Rigsdagens Thing.

Den høitærede Krigsminister fremsatte ifor-gaars, da han havde Ordet, nogle Bemærkninger til de Forslag, der ere fremkomne dels fra Udvalgets Side, dels fra de forskjellige Mindretals. Seg skal have den Ære paa Udvalgets Begne at udtale mig som Svar derpaa. Den høitærede Minister undrede sig over og beklagede, at Udvalget ikke havde tiltraadt Forslagene om Landstormen, Sundhedsforpset, Forstærkningen og Garnisonsparagrafen, og ytrede da, at han ikke godt kunde imødegaa os, da vi ikke havde fremsat særlig Motivering af vore Forslag. I den Henseende har jeg nu en lidt anden Opfattelse end den høitærede Krigsminister. Naar